

Max era acoperit de sudoare. Era deja de câteva ore bune ghemuit pe podea, așa cum îl pusese să stea profesoara. Încet-încet, simțea că nu mai are aer să respire. Icnind, se lăsă pe-o parte. Of..

– Nu mai stați așa, ca popândăii, în curând se va termina!
Vocea Friedei îi răsună în urechi.

A învins. I-ar fi plăcut să-i poată răspunde, să-i spună ceva, dar nu reuși nici măcar să-și elibereze suspinul din gât. În plus, era sigur că nici nu l-ar fi auzit. Prietena lui cea mai bună era în cămăruța de sub scenă și purta o pereche de căști cu microfon.

Max își scoase din ureche casca prin care ținea legătura cu fata.

Vocea Friedei continuă să se audă.

– Haideți, oameni buni, dați totul, în curând se va termina...

În acel moment, corpul rigid al lui Pascal Schwazer se prăbuși pe podea lângă Max cu un zgomot sec.

– Copilul ăsta e mort!

Se auzi un șuierat, ultimul, și limba lui Pascal se prelinse afară prin gura deschisă. Din nefericire, își dădu ultima suflare chiar pe fața lui Max, ceea ce îl făcu pe acesta să renunțe din proprie inițiativă la a mai respira. „Bleah, ce groaznic! Asta e deja prea mult!“ Respirația lui Pascal mirosea groaznic a pâine cu salam.

„Câh!“ Max se rostogoli pe cealaltă parte, cu spatele la colegul său de clasă care mormăia și... „Buf!“

– Ai gridă ue casi! mormăi cineva prin masca făcută din zece straturi de hârtie creponată de culoare gri. Unt și o aci.

Max îi recunoscuse vocea lui Karl von Streichzapf. Acesta interpreta și el rolul unei stânci, la fel ca Max. Ceea ce era, într-adevăr, o veste șocantă. Șeful clasei era mereu mai

bine tratat decât el, regele farselor. Max aruncă o privire prin fantele costumului său – tot o stâncă.

Lumina becurilor scoase la iveală pereții cenușii și goi ai sălii de spectacole. Aici nu existau ferestre ca în restul sălilor din clădire. Scena era luminată de un singur reflector mobil, care orbea pe oricine ar fi îndrăznit să privească spre el.

Rândurile de scaune din sală, de culoarea unei vome verzui, erau încă goale. Mâine vor fi ocupate de părinții care vor veni la serbare. Tot atunci va avea loc și festivitatea de premiere, care va marca serbarea de sfârșit de an, marca Schnittlich. Serbarea constituia un eveniment de temut pentru toți elevii, cu atât mai mult cu cât singurul lucru demn de sărbătorit era că se mai încheiase un an de școală.

Astăzi, clasa repeta pentru ultima oară sceneta. Sau poate e prea mult spus scenetă – pentru că, mai degrabă, era o poezie decât o piesă de teatru. *Regele Unicorn* – sau ceva de genul ăsta...

Era prea din scurt să pregătească o piesă de teatru adevărată, le spusese doamna Penne. Ar fi trebuit să înceapă pregătirile din clasa întâi ca să o poată prezenta la finalul clasei a patra...

Max oftă. Pascal, mortul, era încă lângă el, doar că acum arbora un zâmbet larg pe față. Era atât de nedrept! De ce nu primise el rolul mortului? Sau al unui copac? Oricare ar fi fost mai bun decât să joace rolul unei stânci!

– Haide că poți mai bine de atât! strigă doamna Penne, diriginta clasei.

– Mișto! zise Pascal și sări în picioare.

Podeaua vibră, stânca de carton în care stătea ghemuit Max se clătină în sus și-n jos, de parcă ar fi fost pe valuri. Scândurile scenei erau vechi și putrezite. Din loc în loc, erau rupte și stăteau în sus ca niște oase frânte.

Karl se auzi scâncind din nou:

– N-am aer aci...

– Din nou, de la capăt! spuse doamna Penne, bătând din palme.

– Nuuuuu! urlă Frieda în urechea lui Max.

Fără milă! Rolul de sufleor pe care îl primise fata părea cel mai ușor de jucat. Max chiar se oferise voluntar pentru acesta. Până când a aflat că pentru a primi acest rol trebuia să memorezi întregul poem.

– N-am aer aci! se plânse iar Karl.

– Copii, înapoi la pozițiile inițiale! Doamna Penne era perseverentă. Amintiți-vă de regula 148 din Regulamentul școlii! Repetiția generală a unei serbări școlare de orice fel...

– Asta a fost s-s-s-super-tare! Incredibil! se înveseli Pascal, sărind entuziasmat către Elinore și Suse.

Fetele purtau câte o mască reprezentând fiecare un cap de cal, una maronie, alta argintie, și aveau cozi lungi, artificiale, lipite în spatele lor. Obosite, se sprijineau într-un ciot de copac, care disperat încerca să scape de greutatea lor.

Max se gândi puțin. „Cine o fi jucând masca aia de ciot de copac. Oare Anton?“

– ...este alcătuită întotdeauna dintr-o sută de repetiții cap-coadă ale întregii serbări. Chiar și așa, cea de-a o sută repetiție generală a noastră tot prost iese..., adăugă doamna Penne, căzând pe gânduri.

– Hai, m-m-m-mârțoagă, la galop! strigă Pascal și o apucă pe Elinore de coada falsă a măștii de cal pe care o purta.

– Auuuu, ăsta e părul meu! se plânse fata.

Profesoara ridică tonul:

– ...intră automat în vigoare regula 756, care prevede că repetițiile continuă până când...

– Ah, scuze! făcu Pascal uimit. P-p-p-părea să fie un cal m-m-m-mort.

– ...până când se va atinge perfecțiunea absolută! își încheie doamna Penne discursul.

Max își dădu ochii peste cap. Faptul că fusese prizonier toată ziua în această stâncă de carton era din cauza setului de reguli diabolice ale directorului Schnittlich.

„Dar pentru ce sunt regulile?“, gândi băiatul. „Nu pentru a fi încălcate?“

Max aruncă o privire atentă prin fanta stâncii sale din carton. Trebuia să existe o modalitate de evadare...

Ciotul de copac se deplasase până ce intrase într-un mesteacăn mare, care se legăna de la izbitură, scoțând un geamăt scurt. Cine să fie mesteacănul? Felix, oare? Nu, n-a fost niciodată atât de înalt... Doi ochi albaștri sclipiră spre Max dintre ramurile copacului.

– Și, start! dădu doamna Penne semnalul de începere a celei de-a o suta una repetiție.

Iar?! De la capăt????!! Asta era deja prea mult! Pentru prima dată în viață, Max era pe deplin de acord cu Karl. Și cu expresia „m-a făcut praf“. Asta era, o stâncă mai puțin, cine ar fi observat? Sau cui i-ar fi păsat?

– *Dar cine gonește prin noapte și vânt...?* recită Suse, plimbându-se printre copaci cu Pascal de mână.

Max își scoase picioarele și mâinile din stânca lui de carton și se târî spre ieșirea din scenă. Odată ajuns acolo, coborî în sală. Respiră ușurat. În curând avea să arunce din spatele lui prostia asta de stâncă din carton și va dispărea.

– Ome, ateatăță! se auzi un mormăit în spatele lui.

Oh, nu! strânse din dinți ca să nu se dea de gol. De ce i se întâmplă numai lui astfel de chestii?

– Karl? Tu ești? întrebă într-un final Max.

– Da, se auzi din stâncă.

– Ă, eu exersam zborul unei muște...

– Da, tu eș o sâncă! răspunse Karl, derutat.

Max încremeni ca o stâncă, apoi se răsti în șoaptă la colegul lui de clasă:

– Eu îmi iau zborul frate, capito?

– Of! se auzi dinăuntru. Așa simplu?

– Da, îi răspunse Max. Așa simplu și fără tine! sublinie el.

– Oh...

Acum, vocea lui Karl suna dezamăgită de-a dreptul. De la ultima lor aventură prin care trecuseră împreună, când o căutaseră cu toții pe doamna Penne care fusese răpită, Karl

von Streichzapf se lipise de Max ca timbrul de scrisoare. Și nu doar pentru că acesta fusese singurul care îi întinsese, la propriu, o mână de ajutor când plutea în canalizare.

Max se puse din nou în mișcare. Se gândea că poate ar putea să scape de costum la Frieda, sub scenă. Mări

pasul ca să scape de Karl. În

comparație cu colegul lui,

Max era maestru în cursa

cu obstacole, grație camara-

dului său blănos, Makkaroni,

care-l „antrena“ zilnic. Nu de

puține ori s-au târât cot la cot

pe dușumele în căutarea

șosetelor pierdute.

Se opri și întoarse

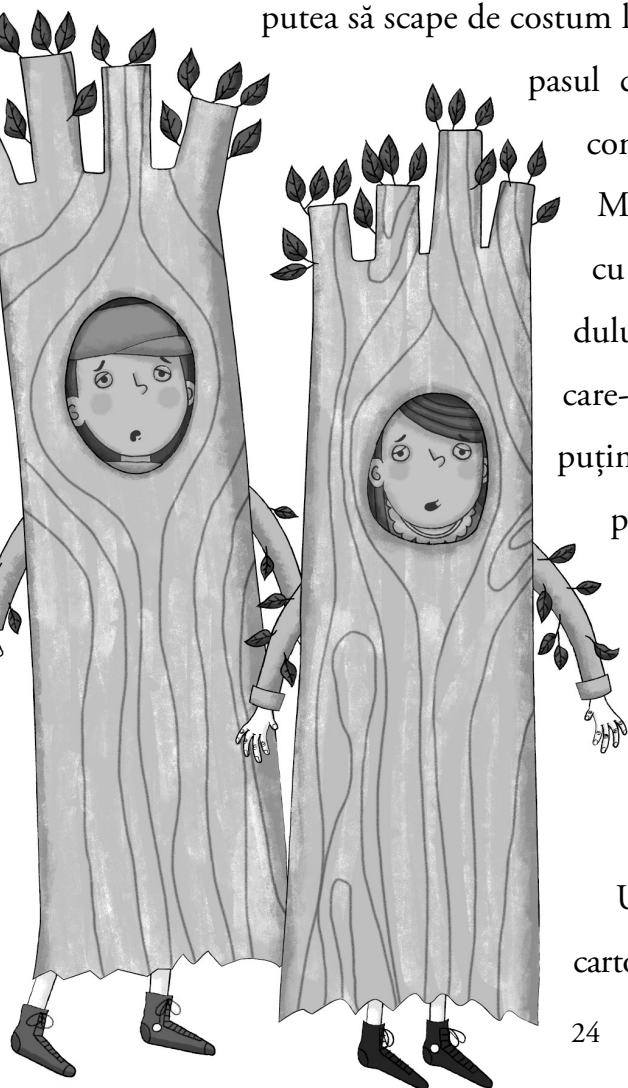
capul încet, fără să facă

zgomot. Bingo! Karl

dispăruse! Scăpase de el!

Ușurat, își scoase stânca de

carton de pe cap. Părul îi era

leoarcă de transpirație. Doar câțiva pași și ar trebui să ajungă în cămăruța de sufleor a Friedei.

Fata stătea sprijinită de peretele dinspre rândurile de scaune din sală și dădea frenetic din brațe. Max nu înțelegea. Ce se întâmplă? Își pipăi urechile ca să fie sigur că are căștile la locul lor. De ce nu o putea auzi pe Frieda?

Apoi se auzi un sunet.

– Taie... tu... probl...

Nu se putea înțelege ce spunea Frieda în microfon. Cuvintele fragmentate care tocmai se auziseră nu aveau niciun sens.

Max se ridică în picioare, scoase câteva resturi de hârtie din buzunar și privi spre scenă.

– *Obrazul, copile, de ce ți-l ferești?* citea doamna Penne de pe foaie. Pesemne că nici ea nu reușise să memoreze textul.

Brusc, fața lui Pascal se făcu albă precum creta.

Max șuieră printre dinți:

– Nu e rău, domnule Pinocchio! Asta e o fază de Oscar!

Alb ca varul, Pascal părea că se va prăbuși în orice moment.

– *O, t-t-t-tată, p-p-pe-al ie-ie-ielelor rege-l z-z-z-zărești?*

Pascal juca bine. Dar era clar că avea nevoie de un ajutor profesionist. Bâlbâiala lui era un lucru obișnuit, însă acum părea ceva cu totul și cu totul nou...

Undeva, în spate, între rândurile de scaune se auzi un zgomot. Karl trebuie să se fi lovit de ceva.

– Serios, amice, am spus că trebuie...

Max se întoarse pe călcâie și privi în spate, spre sală. Apoi simți cum îngheață din cap până-n vârful degetelor de la picioare.

În fața lui stătea nimeni altul decât directorul școlii în persoană. Horst Schnittlich. Și părea furios. Extra-ordinar de furios.